

Creatura

Poeziikrl

Stătea singur,
căci cum ar putea altfel,
în camera lui,
la lumina unei lumânări,
cu inima bătând sec
cu un dor muribund,
sub umbre
ce pe perete petrec.
Nu-l mai știa nimeni,
numele și-l uită,
cu povești ce-l
ascund,
departe de oameni,
cu ele
și azi
se îmbătă.
Și ar fi plâns
de lacrimi i-ar fi rămas,
amintindu-și
de ce a fost,
căci de oglinda-i
acoperită,
de visele-s
de nevăzut,
trecutul din nou
se agață.
Și ar fi vrut
să uite,
dar mâinile
și le privi,
și ele arse,
viața i-o arătară.
Și toate acele atingeri
ce încă-l topesc,
cu acele promisiuni,
ce cicatrici sunt acum,
pe o piele trasă
din ce viața
s-a scurs..
Și acele șoapte
ce în ureachea
tăiată
răsună mereu..

Pentru eternitate..

- Nu!

Strigă cu durere,

cu o voce

de marmură,

însă în jur

totul era

neschimbat.

Se duse la geam

cu picioarele târâte

ce după atâtea

au alergat,

și cu ochi goi

ca o peșteră

de lumină,

în eternitate privi.

Nu mai avea

durere,

sau cu ea poate,

deja se obișnui,

ca un condamnat

ce de lanțuri

uită,

ce devine

al neadevărurilor

ecou.

Și el,

nu mai simțea nimic.

Știa că murise,

de prea multe ori,

știa că e putred,

pustiu,

ca un cavou,

știa că nu va mai ieși

din întuneric..

Știa că încercând,

sufletul i-a

pierit.

Se întoarce spre cameră

spre oglinda

acoperită,

ce acasă

îl chema.

Se apropie

cu greu,

pe cărarea din umbre

și în fața ei

se opri.

Lumânarea se topea
în noapte,
iar noaptea
se contopea cu el,
când unghii înnegrite
oglanda
o eliberară.
O grimasă apăru
sub buze crăpate,
și riduri brăzdante
se adânciră.
Vedea iară
chipul neuman
ce-i zâmbi,
lui,
ce devenise,
a iubirii
creatură.